

Ольга Науменко

ЛЮБОВ БЕЗ ВІКУ

(збірка оповідань)

День закоханих

У 10-А активно готувалися до Дня закоханих. Дівчата малювали плакати, а хлопці лагодили поштові скриньки для валентинок. Учні жваво ділилися своїми планами щодо прийдешнього свята. Лише відмінниця Марина мовчки малювала у кутку і нічим не ділилася. Та й ділитися, в принципі, було нічим. На відміну від решти дівчат, вона не тільки ні з ким не зустрічалася, а й навіть не товаришувала. Дівоча пиха не дозволяла Марині підходити до хлопців першою, а самі хлопці не наважувалися пропонувати стосунки гордовитій красуні, адже боялися отримати ганебну відмову від неї. Дівчина все це добре розуміла та особливо не переймалася. Марина вірила, що обов'язково зустріне свого «принца на білому коні», але це буде точно не в школі. Вона терпляче чекала чарівної миті. Але довгоочікувана мить прийшла несподівано...

Зранку 14 лютого Марина, як завжди, прийшла до школи першою. Зайшовши до класу, вона одразу помітила велику яскраву валентинку у

себе на парті. Дівчина дуже здивувалася такій знахідці. Звідки взялася ця загадкова валентинка? Можливо, хтось переплутав парти, а можливо, це просто чийсь розіграш... Марина хвилину стояла у замішанні, а потім все ж таки наважилася відкрити та прочитати листівку. Поряд із надрукованим романтичним віршиком кривим почерком було написано: «Марино, ти мені давно подобаєшся! Чекаю на тебе після занять у міському парку біля першої лавки зліва...» Прочитавши таємне послання, дівчина швиденько заховала його у сумку, щоб ніхто не побачив та не почав з неї глузувати...

Увесь день дівчата та хлопці отримували листівки від прихильників та прихильниць. Усі жартували та сміялися, і лише одна Марина ходила серйозна, з головою занурена у власні думки. Вона не знала, як їй правильно вчинити, чи варто йти на призначену зустріч. Але врешті-решт цікавість взяла верх над дівчиною, і після занять вона відправилася до міського парку...

Того дня у парку було багатолюдно. Скрізь гуляли матусі з дітьми та закохані парочки. Наблизившись до призначеного місця, Марина помітила на припорошеній снігом лавці гарненького пухнастого ведмедика. Дівчина підійшла та обережно взяла іграшку.

— Зі святом! — раптом почувла вона у себе за

спиною.

Марина швидко повернулася та побачила перед собою однокласника Михайла зі скромним букетиком у руках.

— Ти? — дівчина від несподіванки аж випустила ведмедика.

Марина зовсім не очікувала побачити Михайла, адже вони ніколи не спілкувалися у школі та тим паче поза її межами. І це не дивно: вона — примірна відмінниця, а він — невиправний двієчник; вона — завжди у перших рядах, а він постійно пасе задніх. Дівчина стояла у повному замішанні.

— Дарма я все це затіяв... Вибач... — розгублено почав мимрити Михайло, опустивши очі та нервово переступаючи з ноги на ногу.

— Що дарма?

— Зізнання... привітання... Але ти мені, справді, дуже подобаєшся... вже давно... — хлопець ледве видавлював з себе слова.

— Вибач, Михайле, мені треба йти, — Марина розгубилася і не знала, що робити, тому вирішила, що краще буде втекти.

— Хоча б подарунок візьми... Я старався, вибирав... — лише зараз хлопець підняв ведмедика, обтрусив його від снігу та простягнув Марині.

— Дякую... — перелякано сказала дівчина і, схопивши ведмедика та квіти, швидко покрокувала

до виходу з парку...

Додому Марина добігла за лічені хвилини. Вона була настільки занурена у свої думки, що продовжувала наполегливо тиснути на кнопку дзвінка навіть тоді, коли мама вже відкрила її двері. Жінка одразу помітила подарунки в руках доньки і зрозуміла, що трапилося.

— Хто це у нас такий гарненький? — посміхнулася вона та смикнула ведмедика за м'якеньку лапку.

— Ой, мамо... — Марина важко опустила на стілець у коридорі.

Мати зрозуміла, що доньці є що розказати, тому запропонувала:

— Роздягайся, мий руки... Чекаю тебе на кухні...

У Марини з матір'ю були дуже теплі та дружні стосунки. Вона завжди усім ділилася з мамою, а та у свою чергу завжди давала доньці корисні поради. Цього разу порада була потрібна дівчині як ніколи, тож за обідом вона все у подробицях повідала мамі.

— Як же це мило... Перше кохання... — замріяно сказала жінка.

— Яке кохання?! — несподівано вибухнула Марина. — Мамо, це ж Михайло — перший двієчник у класі!

Мати лагідно посміхнулася.

— Головне — щоб він тобі як людина подобався, а оцінки... Ти ж збираєшся до педагогічного вступати, от могла б і потренуватися...

Марина відсунула пусту тарілку та на мить замислилася. Потім вона підвелася і, виходячи з-за столу, сказала:

— Дякую! Немає у мене часу на усі ці дурниці. Мені ще домашнє на завтра треба готувати.

Дівчина пішла до своєї кімнати і засіла за підручники. Проте, того дня вона зовсім не могла думати ні про яку «науку». Її погляд постійно відволікав утішний ведмедик та підмерзлий букет у вазі. Думки роїлися у Марини в голові, і їй треба було з усім тим розібратися...

Коли наступного ранку Марина увійшла до класу, Михайло вже чекав на неї.

— Привіт, — першим привітався він і неквапно підійшов до Марини.

— Привіт, — тихо відповіла дівчина і сіла за парту.

— Я хотів поговорити з тобою про вчорашнє... — нерішуче почав Михайло і сів поряд.

— Так... — Марина помітно напружилася.

— Марино, не переймайся через те, що я тобі вчора сказав... Я ж розумію, тобі соромно

зустрічатися з таким, як я... Я подумав і вирішив: підтягну трохи оцінки, а вже потім... — хлопець пильно вдивлявся у парту і ледь видавлював з себе слова.

— Хочеш, я допоможу тобі? — несподівано перебила Марина і повернулася до Михайла.

Той зовсім не очікував такої пропозиції. Він також різко повернувся до Марини, і їх погляди зустрілися.

— Ти, правда, готова зі мною трохи позайматися? — Михайло не міг повірити своєму щастю.

Марина посміхнулася і похитала головою.

— Я обіцяю, що не підведу тебе, — у Михайла від радості аж загорілися очі. — Я буду старатися, як би важко мені не було...

— От і добре! — задоволено відповіла Марина і відкрила підручник...

Дівчина, дійсно, серйозно взялася за недбалого однокласника. Це був для неї свого роду виклик. Марина звикла в усьому досягати успіхів, тому і цього разу не збиралася здаватися. Кожного дня після занять вони залишалися у класі і працювали: Марина пояснювала Михайлу матеріал, допомагала робити домашні завдання. Михайло виявився не таким вже й поганим учнем, до того ж тепер у нього був гарний стимул. І учні, і вчителі щиро дивувалися таким несподіваним змінам

хлопця. Проте, закоханість пішла на користь не лише Михайлу. Марина теж помітно змінилася. Вона стала жвавішою та впевненішою у собі.

Завдяки Марині Михайло закінчив школу на «добре». Потім вони разом вступили до педагогічного університету. Але це вже інша історія...

Силуети на піску

Андрій був у передчутті студентського життя, яке для нього мало розпочатися вже за тиждень. Нові знайомства, нові враження, новий побут... Проте, все це — лише за тиждень, а поки він насолоджувався останніми безтурботними літніми днями: ходив на пляж, зустрічався з друзями і багато малював. Малювання було найбільшим захопленням Андрія з самого дитинства. Він малював все і всіх: природу, тварин, людей... Історія, яку я вам розповім, також почалася з малювання...

...Того дня Андрій малював у міському парку. Серйозний юнак з мольбертом та палітрою привертав увагу усіх перехожих. Найдопитливіші зазирали хлопцю через плече і бачили дивовижний пейзаж: фонтан, у якому яскраво вигравала веселка, а на задньому плані — розлогі ялинки та самотня

дерев'яна лавка. Андрій ні на кого не звертав увагу. Він зосереджено малював і лише час від часу піднімав очі, аби подивитися на деталі. І от коли хлопець в черговий раз підвів погляд, він побачив, що до лавки підійшла дівчина з книгою, сіла і почала читати. «Чому б ні?» — промайнуло в Андрія у голові, і він швидко став домальовувати на лавці тендітну дівочу фігуру у легкій білій сукні...

...Наступного дня Андрій знову прийшов до парку з мольбертом та фарбами. Хлопець озирнувся навколо, і йому одразу впала в очі та сама лавка, яку він малював напередодні, і та сама дівчина з книжкою у руках. Тоді Андрій одразу вирішив для себе, що малюватиме цього разу. Портрет... Він встановив мольберт неподалік від незнайомки. Проте, вона була так захоплена своєю книгою, що одразу не помітила юного художника. Коли дівчина перегортала чергову сторінку, вона випадково підвела очі та побачила Андрія. Від несподіванки дівчина навіть трохи здригнулася.

— Я не заважаю? — збентежено запитала вона.

— Зовсім ні, — привітно посміхнувся Андрій. — Я якраз тебе і малюю.

— Мене? — здивовано перепитала дівчина і озирнулася навколо. — А хіба тут інших людей мало?

— Людей багато, — знову посміхнувся Андрій. — А ти така одна...

— Яка така? — дівчина помітно зашарілася.

— У тебе дуже гарні очі, — сказав Андрій і відчув, що від того банального компліменту і сам почав вкриватися легким рум'янцем.

Аби порушити незручну тишу, що на мить утворилася, хлопець продовжив:

— Мене звати Андрій. А тебе?

— Леся, — відповіла дівчина, закриваючи книжку. — Я можу поглянути на картину?

— Поки що ні, — Андрій похитав головою. — Я не люблю показувати неготові роботи.

— І коли ж тоді я зможу її побачити? — зацікавлено запитала Леся.

— Та хоч би й завтра, — не розгубився Андрій. — На цьому ж місці, у це й же час.

— Мені вже час іти, — Леся підвелася і відсмикнула сукню.

Андрій не зрозумів, чи прийнято його пропозицію, тому перепитав:

— То ми завтра зустрінемося?

— Можливо, — неоднозначно відповіла Леся, притиснула свою книжку до грудей і поважно покрокувала до виходу з парку.

Андрій ще довго дивився услід гордовитій красуні.

...Леся здалеку побачила Андрія з паперової папкою в одній руці та букетом польових квітів в іншій. Він знервовано тупцював біля лавки. Дівчина задоволено посміхнулася сама до себе, адже зрозуміла, що вона запала хлопцю в душу, тож розправила плечі, гордовито підняла голову та впевнено покрокувала назустріч.

— Привіт, — перша привіталася вона, коли підійшла.

— Привіт, — трохи збентежено відповів Андрій. — Я боявся, що ти не прийдеш...

— Чому? — Леся підняла брови у здивуванні.

— Мені вчора здалося, що я тобі не дуже сподобався...

— До чого тут ти? — різко випалила гордовита Леся. — Може, я прийшла, щоб лише свій портрет забрати.

Андрій трохи розгубився такій відповіді і швидко простягнув дівчині папку.

— Ось...

Леся неквапливо розв'язала стрічечки на папці та дістала портрет. Він був дуже гарним, і вона на ньому також була дуже гарною. Дівчина відчула, з яким натхненням та любов'ю створювався цей малюнок, і їй стало соромно за те, що вона так зверхньо почала говорити з Андрієм. Леся подивилася на хлопця.

— Подобається? — запитав Андрій, нервово